

Var inte rädd!

När var du rädd? Det var spännande att samtala om den frågan med en grupp ungdomar. Svaren var många. Någon sade att det värsta just nu är krigen och kriserna. En annan sade att klimatet och de märkliga väderförändringarna inger oro. En tredje berättade om en vän som inte mår bra och flera av oss var bekymrade för att sättet att kommunicera på sociala medier har blivit så hårt och elakt.

Ju längre vi höll på insåg vi att rädsla är något vi alla bär på. Den kan vara tydlig eller bara finnas som en känsla svår att sätta ord på. Och det är mänskligt. Vi delar den över generationer, livssituationer och gränser. I det finns också något tröstande. Vi är inte ensamma om våra känslor, vare sig de är stora eller små.

Påskens berättelse talar rakt in i dessa erfarenheter vi alla känner igen på något sätt. Också Jesu vänner var rädda. De försökte fly från lidandet, de gömde sig och låste dörrar. De insåg med tiden att lidande, motgångar och död är en del av livet. Långfredagens upplevelser blev för dem en dag då rädslan kändes mycket påtaglig.

Rädslan försvinner inte genom att vi försöker sopa undan det som skrämmer oss och gör oss rädda. Det går inte. "Var inte rädd!" betyder inte att rädslan ska förnekas. Det betyder inte heller att vi måste vara starka eller osårbara. För vem av oss är nu stark i alla sammanhang? Alla är vi svaga och rädda i något hänseende. Som människor är vi sårbara bakom våra sköldar och ytor. Det är därför vi behöver varandra.

Var inte rädd! Graven är tom. Kristus har uppstått. Livet vann, trots allt. Jesus uppmanade sina vänner att inte vara rädda. De orden gav dem mod. Även om de fortfarande kände rädsla, vågade de ta nya steg framåt och se en strimma av hopp. De fick upptäcka att mod är att våga göra och handla även om man samtidigt känner sig rädd och osäker.

Vi får känna igen oss i Jesu vänner. Det finns hopp och nya möjligheter också för oss. Vi behöver inte låta rädslorna hindra oss. Vi tar ett steg, även om knäna skakar. Vi sträcker ut en hand, fast vi inte vet hur den kommer att tas emot. Vi fortsätter hoppas, även när framtiden känns oklar. Vi väljer att tro på förlåtelse, upprättelse och en ny möjlighet också då när det blev fel och inte gick så som vi hade tänkt. Vi tar itu med en ny dag och förtröstar på att det goda kan ske. Och vi anar att döden inte är slutet på allt.

Vi behöver påskens ljus och glada budskap. Inte som en flykt från verkligheten, utan som en kraft att stå kvar och möta den. Uppståndelsens ljus lyser också över vår tid – över våra rädslor, vår oro, vår längtan efter mening och fred. Det är ett ljus som lyser, trots allt. Mörkret och rädslan får inte sista ordet. Kristus är uppstånden!

Glad påsk!

Bo-Göran Åstrand
biskop i Borgå stift